

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 5 november 1997

Mål T-26/89 (125)

**Henri de Compte
mot
Europaparlamentet**

”Tjänstemän – Ansökan om resning – Upptagande till sakprövning”

Fullständig text på franska II - 847

Saken: Ansökan om resning avseende förstainstansrättens dom av den 17 oktober 1991 i mål T-26/89, de Compte mot parlamentet (Rec. 1991, s. II-781).

Utgång: Avvisning.

Resumé av domen

Henri de Compte var tidigare tjänsteman vid Europaparlamentet och är nu pensionerad. Han var under sin tjänstgöring som bokhållare vid denna institution föremål för ett disciplinförfarande som utmynnade i att tillsättningsmyndigheten, genom beslut av den 18 januari 1988, vidtog en disciplinåtgärd som innebar att

sökanden flyttades ned från lönegrad A 3 till lönegrad A 7 (nedan kallat disciplinbeslutet).

Genom dom av den 17 oktober 1991 i mål T-26/89, de Compte mot parlamentet (Rec. 1991, s. II-781), ogillade förstainstansrätten den talan som Henri de Compte hade väckt mot sagda disciplinåtgärd. Denna dom överklagades till domstolen, som ogillade överklagandet genom dom av den 2 juni 1994 i mål C-326/91 P, de Compte mot parlamentet (Rec. 1994, s. I-2091).

I beslut av den 19 december 1991 vägrade parlamentets ordförande att bevilja Henri de Compte ansvarsfrihet för budgetåret 1982 med avseende på de transaktioner som gjorts i samband med inlösen år 1981 av två checkar utställda på Midland Bank i London (nedan kallat ärendet angående ledamöternas kassa). Genom dom av den 14 juni 1995 i mål T-61/92, de Compte mot parlamentet (REGP 1995, s. II-449), ogillade förstainstansrätten den talan som Henri de Compte hade väckt mot sagda beslut.

Den 28 juni 1995 upprättade föredraganden i parlamentets budgetkontrollutskott, Jean-Claude Pasty, ett förslag till betänkande enligt vilket ansvarsfrihet skulle beviljas för genomförandet av parlamentets budget för budgetåret 1993. I detta förslag till betänkande nämnde Jean-Claude Pasty ärendet angående ledamöternas kassa.

Genom skrivelse av den 16 augusti 1995 lämnade generaldirektören för personal, budget och finans sina synpunkter på förslaget, och särskilt på det avsnitt som gällde ärendet angående ledamöternas kassa.

Genom skrivelse av den 13 februari 1996 svarade Jean-Claude Pasty på de synpunkter som lämnats av generaldirektören (nedan kallad skrivelsen av den 13 februari 1996).

Under tiden antog budgetkontrollutskottet, vid sitt sammanträde den 26 september 1995, det förslag till betänkande enligt vilket ansvarsfrihet skulle beviljas för genomförandet av parlamentets budget för budgetåret 1993. Det avsnitt i förslaget som gällde ärendet angående ledamöternas kassa, såsom det redigerats av Jean-Claude Pasty, godkändes dock inte av utskottet. Det ersattes således av ett konstaterande enligt vilket "skillnaden på 4 136 125 BFR mellan kassan och räkenskaperna (för budgetåret 1982) [skulle] regleras när Tribunal de commerce de Luxembourg [hade] avgjort det mål ... i vilket parlamentet väckt talan mot Royal belge SA". Den 12 oktober 1995 antog parlamentet i plenumsession sagda förslag, såsom det hade godkänts av utskottet.

Huruvida ansökan om resning kan upptas till prövning

Det följer av artikel 41 i EG-stadgan för domstolen, som genom artikel 46 första stycket i samma stadga har gjorts tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten, att ansökan om resning inte är ett rättsmedel för överklagande utan ett särskilt rättsmedel som medger att den laga kraften hos en slutlig dom ifrågasätts med anledning av de omständigheter som utgjorde grund för domstolens avgörande. En resning förutsätter att det uppdagas nya faktiska omständigheter som har förelegat före meddelandet av domen och som fram till dess har varit okända såväl för den domstol som meddelat domen som för resningssökanden och som, om domstolen hade kunnat ta dem i beaktande, skulle ha kunnat föranleda denna att fälla ett annat avgörande än det som blev utgång i tvisten (punkt 15).

Hänvisning till domstolen den 25 februari 1992, C-185/90 P-REV, Gill mot kommissionen, Rec. 1992, s. I-993, punkt 12; domstolen den 16 januari 1996, C-130/91 REV II, ISAE/VP och Interdata mot kommissionen, REG 1996, s. I-65, punkt 6

Det var således i enlighet med denna rättspraxis, ovannämnda bestämmelser och artiklarna 125 och 126 i rättegångsreglerna som förstainstansrätten hade att pröva frågan huruvida ansökan om resning beträffande domen av den 17 oktober 1991 kunde upptas till prövning (punkt 16).

Till stöd för sin ansökan åberopade sökanden ett antal omständigheter som påstods vara nya, och hänförde sig därvid till skrivelsen av den 13 februari 1996. Dessa omständigheter granskades i tur och ordning (punkt 17).

Beträffande den första grupp av omständigheter som åberopats av sökanden konstaterade förstainstansrätten att det rörde sig om rena påståenden, ogrundade antaganden, faktiska omständigheter som inte var av sådant slag att de föranledde förstainstansrätten att fälla ett annat avgörande än det som blev utgång i tvisten, omständigheter som inte varit okända för sökanden, omständigheter som sökanden inte hade styrkt med bevis, vilket krävs enligt artikel 126.1 d i rättegångsreglerna, och omständigheter som inte hade framställts tillräckligt klart och precist för att svaranden skulle kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skulle kunna pröva ansökan, i enlighet med kravet i artikel 126.1 c i rättegångsreglerna (punkt 18–39).

Det ankommer inte på förstainstansrätten att i sökandens inlagor leta efter de åberopade nya omständigheterna (punkt 50).

Hänvisning till förstainstansrätten den 29 november 1993, T-56/92, Koelman mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-1267, punkt 21; förstainstansrätten den 18 september 1996, T-387/94, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-961, punkt 106

Förstainstansrätten ansåg närmare bestämt att punkt 170–180 i skrivelsen av den 13 februari 1996 endast innehöll den personliga bedömning som Jean-Claude Pasty hade gjort av de sakuppgifter som föranlett förstainstansrätten att fastslå dels att tillsättningsmyndighetens ståndpunkt – enligt vilken det förelåg ett samband mellan uppkomsten av ett underskott på 4,1 miljoner BFR i ledamöternas kassa och inlösen av de båda omtvistade checkar som hade utställts på Midland Bank – stöddes av revisionsrättens och disciplinnämndens yttranden, dels att det fanns grund för att i disciplinbeslutet fastställa att avsaknaden av styrkande handlingar hade samband med inlösen av de båda checkarna (dom av den 17 oktober 1991, punkterna 200 och 201) (punkt 40).

Det följer dock av rättspraxis att en dom som meddelas senare än en annan dom, och som innehåller en rättslig bedömning av omständigheter som skulle kunna anses vara nya, inte under några omständigheter kan anses vara en ny omständighet i sig. Enligt förstainstansrätten var denna rättspraxis a fortiori tillämplig i förevarande mål, varför Jean-Claude Pastys omdömen, som inte stöddes av någon bevisning, inte kunde anses utgöra nya omständigheter i den mening som avses i artikel 41 i tjänsteföreskrifterna (punkt 41).

Hänvisning till domstolen den 19 mars 1991, C-403/85 REV, Ferrandi mot kommissionen, Rec. 1991, s. I-1215, punkt 13

Beträffande de övriga omständigheter som åberopats av sökanden konstaterade förstainstansrätten att det antingen rörde sig om omständigheter som förstainstansrätten redan hade prövat i sin dom av den 17 oktober 1991 eller om omständigheter som inte varit okända för sökanden innan denna dom avkunnades (punkt 42–45).

Sökanden gjorde vidare gällande att det inte hade gjorts någon kassaavstämning eller något bokslut vid dagen för hans förflyttning, och att det inte heller hade skett någon skriftväxling mellan honom och hans efterträdare. Han hävdade dessutom att det inte hade upprättats något protokoll beträffande den förlust som han gavs skulden för.

Parlamentets sagesmän hade, enligt sökanden, aldrig medgivit att det inte upprättats ett protokoll i fråga om underskottet i ledamöternas kassa (punkt 46).

Förstainstansrätten ansåg att sökanden inte, inom ramen för det aktuella målet, kunde åberopa de sakuppgifter som ingick i det första påståendet, eftersom resningsansökan inte hade ingivits inom tre månader från den senaste dag då sökanden kunde ha fått kännedom om dessa uppgifter (punkt 47).

Beträffande påståendet att parlamentet inte hade upprättat något protokoll för att konstatera ett underskott i ledamöternas kassa år 1982, fann domstolen att sökanden själv hade påvisat ett sådant underskott i sina skrivelser, av den 13 januari 1995 respektive den 6 juni 1995, till parlamentets generalsekreterare och ordföranden för budgetkontrollutskottet. Ansökan om resning ingavs först den 19 juni 1996, det vill säga mer än tre månader efter det att dessa skrivelser kom till stånd. Av detta drog förstainstansrätten slutsatsen att Henri de Comptes resningsansökan inte hade inkommit inom den frist som föreskrivs i artikel 125 i rättegångsreglerna, och att den därför inte kunde grundas på den omständigheten att parlamentet inte hade upprättat ett protokoll (punkt 48).

Hänvisning till förstainstansrätten den 28 april 1993, T-85/92, De Hoe mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-523, punkt 22

Mot bakgrund av ovannämnda omständigheter fastslog förstainstansrätten att sökanden inte hade bevisat att det fanns nya faktiska omständigheter som förelegat före meddelandet av domen i fråga och som fram till dess hade varit okända såväl för den domstol som meddelat domen som för resningssökanden och som, om domstolen hade kunnat ta dem i beaktande, skulle ha kunnat leda denna till att fälla ett annat avgörande än det som blev utgång i tvisten (punkt 53).

Domslut:

Ansökan om resning avvisas.